

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alexandrem Krysem v právní věci žalobkyně **H.A.A.**, státní příslušnost Somálsko, t.č. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, Bělá pod Bezdězem, zastoupená Mgr. Tomaszem Heczkiem, advokátem, se sídlem Brno, Holandská 1, proti žalované **Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Nádražní 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6.11.2015, KRPP-132051-65/ČJ-2015-030022,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto, že *se podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba zajištění za účelem správního vyhoštění stanovena na 30 (třicet) dní od okamžiku omezení osobní svobody v rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor*

cizinecké policie pod č.j. KRPP-132051-21/ČJ-2015-030022 ze dne 14. 8. 2015, následně prodloužená o 60 dní podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodnutím o prodloužení zajištění č.j. KRPP-132051-46/ČJ-2015-030022 ze dne 9. 9. 2015, prodlužuje podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 90 (devadesát) dní, tj. celkem 180 (stoosmdesát) dní od okamžiku omezení osobní svobody.

II. Žaloba

Žalobkyně v žalobě předně namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nemůže směřovat k naplnění účelu podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Účelem zajištění podle uvedeného ustanovení může být pouze její následné správní vyhoštění. Žalobkyně však měla za to, že její vyhoštění by nebylo přípustné. Dále konstatovala, že proti rozhodnutí o správním vyhoštění podala odvolání a byla přesvědčena, že její správní vyhoštění by bylo nezákonné, neboť by mj. odporovalo principu *non refoulement*, zakotvenému v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a dále v § 179 zákona o pobytu cizinců. Podle žalobkyně je na ni třeba hledět, jako na uprchlíka, ve smyslu této Úmluvy, bez ohledu na to, zda již požádala v České republice o azyl, či nikoliv.

Zemí původu žalobkyně je Somálsko. Jedná se o zemi, v níž řadu let probíhá válečný konflikt mezi vládními jednotkami a islamisty. Celou situaci zhoršují sucha a hladomory, se kterými není téměř nefunkční vláda schopná se vypořádat. Své domovy opustili statisíce uprchlíků, kteří se uchýlili zejména do sousedních zemí, kde žijí v uprchlických táborech, v nichž panují otřesné podmínky. Uprchlíci zde nemají zajištěny základní životní potřeby a jsou zde ohroženi na zdraví a životě. Ministerstvo vnitra ČR vydalo varování před cestami do Somálska, v němž uvádí, že: „*Ministerstvo zahraničních věcí ČR doporučuje zcela se vyhnout cestám do Somálska. V zemi probíhají boje mezi vládními ozbrojenými silami, podporovanými mezinárodními jednotkami, a milicemi islamistické organizace al-Šabáb. Na celém území Somálska, tedy včetně hlavního města, Somalilandu i Puntlandu, existuje vysoké riziko teroristických útoků. K útokům dochází často a jejich cílem bývají místa a zařízení, kde se pohybují představitelé vlády a/nebo cizinci. Cizincům hrozí také únosy ze strany teroristických skupin.*” Z těchto a dalších veřejně dostupných zdrojů lze dovodit důvodnou obavu, že žalobkyni v Somálsku hrozí nebezpečí vážné újmy, a to vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu, ve smyslu 179 odst. 1, 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

Žalobkyně dále namítala, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí s touto otázkou nijak nevypořádala, tedy není zřejmé, zda se touto otázkou vůbec zabývala a jak ji posoudila. Zároveň, s ohledem na níže uvedené neumožnila žalobkyni sdělit údaje, týkající se specificky jejího postavení, podstatné pro zvážení aplikace principu *non refoulement* na její konkrétní případ.

Žalobkyně byla přesvědčena, že přinejmenším existují pochybnosti o tom, zda lze Somálsko považovat za bezpečnou zemi, do níž je přípustné realizovat její vyhoštění,

příčemž důkazní břemeno k prokázání toho, že její vyhoštění do Somálska by bylo přípustné, nese žalovaná. V této souvislosti žalobkyně poukázala na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, F. H. vs. Švédsko, stížnost č. 32621/06, kde je uvedeno, že „*Vzhledem ke zvláštní situaci, ve které se žadatelé o azyl obecně nacházejí, je třeba v případě hodnocení věrohodnosti jejich výpovědi či předložených dokumentů aplikovat zásadu, že v případě pochybností musí být rozhodnutí ve prospěch žadatele. Teprve pokud se objeví informace, na jejímž základě vzniknou důvodné pochybnosti co do pravdivosti žadatelova tvrzení, je dotyčný povinen poskytnout uspokojivé vysvětlení, které by tyto pochybnosti rozptýlilo. V opačném případě však důkazní břemeno leží na straně smluvního státu*“. Napadené rozhodnutí v tomto směru nekonstatuje žádné důkazy, nasvědčující tomu, že vyhoštění a tedy i zajištění za účelem následného vyhoštění, by bylo právně přípustné.

Žalobkyně měla za to, že není naplněn důvod pro její zajištění, uvedený v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dovozuje obavu, že by žalobkyně výkon rozhodnutí o vyhoštění mařila, pouze z toho, že na území České republiky vstoupila neoprávněně. Podle žalobkyně však pouze z tohoto uvedený závěr dovodit nelze. Žalobkyně podala proti rozhodnutí o **správním vyhoštění** odvolání a má v úmyslu požádat na území EU o azyl, dosud jí to však nebylo umožněno. Jak již bylo výše uvedeno, je přitom třeba na ni hledět jako na uprchlíka.

Žalobkyně dále konstatovala, že správní řízení, předcházející vydání prvního rozhodnutí o jejím zajištění, trpělo vadami, které měly vliv na výsledek správního řízení. Vady tohoto řízení se vztahují i na napadené rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dosavadního průběhu řízení a provedených důkazů. Správní řízení bylo vedeno v českém jazyce s tlumočením do arabštiny. Žalobkyně však neovládá ani jeden z těchto jazyků a nebyla tedy schopna ve správním řízení uplatnit svá práva, předložit tvrzení na svou obranu ani uplatnit procesní prostředky k obraně svých práv. Správní řízení tak bylo provedeno v rozporu s § 16 správního řádu. Na žalobkyni je přitom třeba hledět jako na uprchlíka, ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků, a je tedy třeba jí přiznat veškerá práva, zaručená touto Úmluvou, již je Česká republika vázána. Podle čl. 3 Úmluvy, je zakázána jakákoli diskriminace uprchlíků v řízení před orgány členských států, z důvodu jejich rasy nebo země původu. Za situace, kdy jsou ale cizincům původem ze Somálska ustanovováni tlumočníci do jazyka arabského, bez ohledu na to, zda tento jazyk ovládají, dochází k jejich znevýhodnění z důvodu jejich etnické příslušnosti a zemi původu.

Žalobkyně dále poukazovala na čl. 16 Úmluvy, podle které má každý uprchlík právo na svobodný přístup k soudům a na právní pomoc. Přístup k soudům však není zajištěn zejména tehdy, pokud ve správním řízení, které soudnímu přezkumu předchází, není uprchlík seznámen z obsahem vydaných rozhodnutí a s podmínkami pro uplatnění opravných prostředků. Žalobkyně neměla v průběhu správního řízení, až do 1. 10. 2015, zajištěnu jakoukoliv právní pomoc. Správní řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí o zajištění, tedy trpí procesní vadou, která mohla zásadním způsobem ovlivnit obsah i napadeného rozhodnutí. Žalobkyně se domnívala, že je třeba napadené rozhodnutí zrušit, ustanovit jí tlumočníka do jazyka, který ovládá a umožnit jí vyjádřit se a sdělit veškeré skutečnosti, které by mohly mít vliv na rozhodnutí ve věci, zejména pro posouzení aplikace principu *non refoulement*, jak je uvedeno výše.

S ohledem na shora uvedené žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě uvedla, že žalobkyně byla zajištěna za účelem správního vyhoštění dne 14. 8. 2015, a to podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dále žalovaná konstatovala, že vzhledem k tomu, že se ve stanovené lhůtě nepodařilo zrealizovat výkon rozhodnutí správního vyhoštění z důvodu složitosti zajištění náhradního cestovního dokladu, bylo zajištění 9. 9. 2015 prodlouženo o 60 dnů. Žalobkyně toto rozhodnutí odmítla převzít a podpisem potvrdit převzetí. Tato skutečnost je potvrzena na rozhodnutí č.j. KRPP-132051-46/ČJ-2015-030022. Jelikož se zastupitelský úřad Somálska nachází v Moskvě a komunikace s ním je složitá, rozhodla žalovaná o prodloužení zajištění rozhodnutím ze dne 6. 11. 2015 č.j. KRPP-132051/ČJ-2015-030022 o dalších 90 dnů. Prodloužení zajištění za účelem správního vyhoštění žalobkyně je v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jelikož podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Prodloužení zajištění žalobkyně o 90 dnů je krajním případem, jakmile odpadnou důvody zajištění, tedy žalobkyně získá cestovní doklad, bude provedena realizace správního vyhoštění a žalobkyně bude propuštěna i před uplynutím stanovené doby prodloužení zajištění. Zákon o pobytu cizinců v § 124 odst. 3 umožňuje policii i opakovaně prodloužit zajištění, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění.

K námitce žalobkyně, že by se na ni mělo hledět jako na uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků (dále jen „Úmluva“) žalovaná konstatovala, že s tímto nesouhlasí, neboť jak sama žalobkyně v protokolu uvádí, má strach z Islámského státu. Je však všeobecně známo, že Islámský stát nevyvíjí aktivity na území Somálska. Jak dále vyplývá z protokolu, žalobkyně nepožádal v první bezpečné zemi o azyl, ale snažil se dostat do Německa. Zároveň Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ve svém závazném stanovisku k vycestování cizince vedeném pod evidenčním číslem ZS27197 uvedl, že vycestování žalobkyně je možné. Žalovaná zdůraznila, že neporušila článek 3 Úmluvy, neboť žalobkyni žádným způsobem nediskriminovala z důvodu rasy, náboženství nebo země původu a ani neporušila článek 16 Úmluvy, neboť v rozhodnutí o zajištění, které žalobkyně převzala, žalobkyni poučila o jejích právech a povinnostech, které z rozhodnutí vyplývají, tedy i o přístupu k soudům.

K žalobní námitce, že vyhoštění žalobkyně nebylo přípustné, žalovaná odkázala na shora uvedené, že v Somálsku Islámský stát nevyvíjí žádné aktivity. K údajům o varování Ministerstva vnitra České republiky před cestami do Somálska žalovaná uvedla, že toto varování se vztahuje před cestami cizinců, tedy občanů České republiky do Somálska, ale nesměruje k obyvatelstvu Somálska. Naproti tomu žalovaná opětovně poukázala na závazné stanovisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra k vycestování cizince vedeném pod evidenčním číslem ZS27197, kde je uvedeno, že vycestování žalobkyně je možné a tedy její vyhoštění je realizovatelné. Žalobkyni bylo 31. srpna 2015 uloženo

Rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 1 rok s nabytím právní moci 8. září 2015, což je základní předpoklad realizace správního vyhoštění. Jedinou překážkou realizace správního vyhoštění žalobkyně je potvrzení její totožnosti a získání cestovního dokladu pro ni ze Zastupitelského úřadu Somálska, který se nachází v Moskvě a kdy nelze ovlivnit jeho činnost ve vztahu k žalobkyni. Z tohoto důvodu bylo prodlouženo zajištění žalobkyně. Jelikož uplynula pouze polovina celkové lhůty zajištění, žalovaná se nedomnívala, že by realizace výkonu správního vyhoštění nebyla možná jen proto, že zastupitelský úřad Somálska dosud nevydal žalobkyni náhradní cestovní doklady.

Dále žalovaná uvedla, že zajistila žalobkyni z důvodu nebezpečí, že by mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobkyně potvrdila v protokolu, že v momentě zajištění bylo cílem její cesty Německo, kde chtěla pracovat. Při své cestě do Německa úmyslně nedovoleně za pomoci převaděčů překročila vnější hranice Evropské unie a neoprávněně vstoupila na území České republiky, neboť není držitelem platného cestovního dokladu a ani víza či povolení k pobytu na území České republiky či některém jiném členském státě Evropské unie. Není pravda, jak uvádí žalobkyně, že ji nebylo umožněno požádat si o azyl. Podání žádosti o azyl je svobodnou vůlí jedince. Během svého pobytu na území Evropské unie žalobkyně tuto svou svobodnou vůli neprojevila a neprojevila ji ani na území České republiky, ačkoli byla o možnosti požádat o azyl poučena, což je součástí spisu pod pořadovým číslem 24. Toto jednání svědčí spíše o ekonomických důvodech pobytu žalobkyně na území členských států Evropské unie a České republiky a tom, že žalobkyně nehledá bezpečí, ale pohodlí. Postup podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je odůvodněn v části „Naplnění zákonných podmínek zajištění.“

Žalovaná konstatovala, že si není jista, zda žalobkyně jednala o své vlastní svobodné vůli při podání žaloby, neboť plná moc k jejímu zastoupení je psána v českém jazyce, podepsaná žalobkyní bez potvrzení tlumočníka o přeložení zmocnění do jazyka žalobkyni srozumitelnému.

Závěrem poukázala na závazné stanovisko č. ZS 27197 Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, kde je uvedeno, že vycestování žalobkyně do Somálska je možné. Žalovaná musí tedy učinit všechny možné zákonné kroky, v odůvodněných případech i zajistit cizinku za účelem správního vyhoštění, aby dostála dikci zákona a bylo dosaženo výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná jednala pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval Směrnici Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.

Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Dne 9. 12. 2015 soud obdržel prostřednictvím JUDr. Jiřího Kozáka, advokáta, se sídlem Mělník, Jiráskova 236 sdělení o ukončení zastoupení žalobkyně. Téhož dne bylo soudu doručeno sdělení o změně právního zástupce, kterým se stal Mgr. Tomasz Heczk, advokát, se sídlem Brno, Holandská 1 a jehož prostřednictvím žalobkyně doplnila podanou žalobu.

IV.

Doplnění žaloby

V doplnění žaloby žalobkyně uvedla, že v plném rozsahu setrvává na žalobních bodech uvedených v podané žalobě a dále konstatovala, že ji doplňuje o žalobní body uvedené níže.

Žalobkyně namítala, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná porušila následující ustanovení:

- § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 15 odst. 1 a 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“);
- čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod z r. 1950 (dále jen „Evropská úmluva“);
- §§ 3, 50 odst. 3, 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“);
- § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 3 správního řádu.

Porušení výše uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců, návratové směrnice i Evropské úmluvy spatřovala žalobkyně ve skutečnosti, že v čase vydání napadeného rozhodnutí neexistoval v jejím případě reálný předpoklad, že by v době zajištění, které v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesmí přesáhnout 180 dnů, mohlo dojít k jejímu vyhoštění do země původu (či jiného státu). Zbavení osobní svobody, jehož jediným účelem má být právě realizace správního vyhoštění, je proto nutné považovat za neopodstatněné, resp. svévolné. Navíc správní orgán neposuzoval skutečnosti potřebné pro ověření reálnosti vyhoštění žalobkyně v době zajištění. Dále žalovaný správní orgán dostatečně nezdůvodnil délku zajištění uloženou žalobkyni.

Žalobkyně uvedla základní podmínky reálného předpokladu vyhoštění. Konstatovala, že podmínka existence reálného předpokladu pro vyhoštění sice není výslovně uvedena v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nicméně tato je obsažena v návratové směrnici. Aby byly dodrženy závazky, které pro ČR vyplývají z členství v EU, je potřeba příslušná zákonná ustanovení, včetně § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vykládat eurokonformním způsobem. Podle čl. 15 odst. 1 věta druhá návratové směrnice *„jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění“*. Čl. 15 odst. 4 návratové směrnice pak stanoví, že *„ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat [...], ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna“*. Stejně požadavky pak vyplývají i z čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy. Podle Evropského soudu pro lidská práva *„nic nenaznačuje tomu, že by orgány [žalovaného státu] měly reálný předpoklad (perspective réaliste) vyhostit*

stěžovatele během doby, po kterou byly zajištěni,“ stává se zajištění s čl. 5 odst. 1 neslučitelné (ESLP, A. a ostatní v. Velká Británie, stížnost č. 3455/05, rozsudek velkého senátu z 19.2.2009, §167). Jinými slovy „tam, kde jsou si orgány státu vědomy, že příkaz k vyhoštění nemůže být vykonán, zajištění nemůže být nadále považováno za zajištění osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění“ (ESLP, Agnissan v. Dánsko, stížnost č. 39964/98, rozhodnutí o přijatelnosti ze 4. 10. 2001). Kromě toho nezbytnost existence reálného předpokladu pro vyhoštění pro zákonnost zajištění zdůrazňuje i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), který v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010-150 uvedl, že: „v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice.“ Dále NSS poukazuje na to, že „správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo.“

Podle žalobkyně lze tedy shrnout, že z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice, z čl. 8 odst. 2 Listiny a z čl. 5 odst. Evropské úmluvy vyplývá identický požadavek, aby k zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění došlo pouze v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do své země skutečně přemístěn, a orgány státu musejí s náležitou pečlivostí činit všechny kroky nezbytné k tomu, aby jeho vyhoštění bylo realizováno. Podle žalobkyně nebyla žádná z uvedených dvou podmínek v jejím případě splněna.

Byla přesvědčena, že žalovaná v jejím případě, nedostatečně posuzovala existenci reálného předpokladu vyhoštění, když se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela nedostatečně zabývala situací v zemi jejího původu. Pouze zcela formálně poukázala na závazné stanovisko MV. Žalovaná nijak neposuzovala individuální okolnosti případu, např. aktuálnost uvedeného stanoviska MV, z jakého regionu Somálska žalobkyně konkrétně pochází, zda v tomto regionu probíhají boje, kdo tento region kontroluje, zda zde hrozí žalobkyni vážná újma, apod. Žalobkyně v tomto ohledu kromě již uvedeného stanoviska Ministerstva zahraničí ČR poukázala na informace o probíhajícím konfliktu v Somálsku, které jsou veřejně dostupné na internetových stránkách organizace Amnesty International. Vzhledem k tomu, že v Somálsku v současnosti probíhá občanská válka, žalobkyni by v případě realizace vyhoštění do Somálska hrozila vážná újma a vyhoštění žalobkyně do Somálska by proto bylo v rozporu se zásadou *non refoulement* a mezinárodními závazky České republiky. Je tedy zřejmé, že už z tohoto důvodu nebude možné vyhoštění žalobkyně ve zbývajícím době zajištění realizovat a zajištění žalobkyně tak postrádá jakýkoli smysl.

Žalovaná se podle žalobkyně navíc nedostatečně zabývala otázkou, zda je možné ve zbývajícím době zajištění očekávat získání cestovního dokladu pro žalobkyni, který je pro realizaci vyhoštění nezbytný. Žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze zcela formálně uvedla, že „jedinou překážkou, která v současnosti brání realizování vyhoštění je, že se doposud nepodařilo ŘSCP ověřit totožnost účastníka řízení a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu k vycestování. Vzhledem k tomu, že ŘSCP správní orgán informovalo, že

ověřování totožnosti a další úkony směřující k realizaci správního vyhoštění stále probíhá, správní orgán dospěl k závěru, že správní vyhoštění je potencionálně možné.“ Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaná např. nikterak nezohlednila obvyklou dobu, v níž je možné získat od somálských úřadů cestovní doklad pro realizaci vyhoštění cizince. Žalovaný správní orgán ani jinak nezjišťoval v jaké fázi je zjišťování totožnosti žalobkyně, jaké kroky byly podniknuty, a jaké kroky ještě k tomuto budou muset být provedeny. Žalovaná proto ani nemohla odpovědně posoudit, zda je vyhoštění žalobkyně ve zbývajícím době zajištění realizovatelné.

Žalobkyně dále v tomto ohledu považovala rozhodnutí žalované za nesprávné i nepřezkoumatelné. Ve vyjádření k žalobě ze dne 7. prosince 2015 v této souvislosti žalovaná uvedla, že *„ Jelikož se zastupitelský úřad Somálska nachází v Moskvě a komunikace s ním je složitá, rozhodl žalovaný o prodloužení zajištění (...) o dalších 90 dnů.“* Toto tvrzení žalované podle mínění žalobkyně potvrzuje, že nijak nezjišťovala ani neposuzovala, zda je reálné, aby byly cestovní doklady žalobkyni ve lhůtě 90 dnů zastupitelským úřadem vydány. Navíc uvedení této skutečnosti ve vyjádření k žalobě nemůže nikterak ovlivnit nepřezkoumatelnost původního rozhodnutí žalované, s ohledem na jeho zcela nedostatečné odůvodnění.

Konečně měla žalobkyně za to, že žalovaný správní orgán při posuzování reálnosti vyhoštění žalobkyně měl přihlížet i k minulé praxi správních orgánů. Podle statistik Ředitelství služby cizinecké policie ČR, které má žalobkyně k dispozici, bylo za prvních 9 měsíců roku 2015 vydáno 6 rozhodnutí o správním vyhoštění do Somálska, žádné však nebylo realizováno. Je tak zřejmé, že i empirické zkušenosti (statistiky ŘSCP) potvrzují argumenty žalobkyně o nerealizovatelnosti vyhoštění v době zajištění.

Žalobkyně poukazovala na stanovení doby, na kterou bylo její zajištění prodlouženo, a k nedostatečnému odůvodnění výroku rozhodnutí v této části. Dle výroku napadeného rozhodnutí se doba zajištění žalobkyně prodlužuje o 90 dnů, a to tedy na maximální dobu 180 dnů. Délka zajištění tak byla stanovena v maximální možné délce. Žalobkyně měla za to, že stanovená doba jejího zajištění v ZZC nebyla žalovanou dostatečným způsobem zdůvodněna. Žalobkyně v této souvislosti odkazovala na již ustálenou judikaturu NSS i KS v Praze, a to jak ve vztahu k ustanovení § 125 zákona o pobytu cizinců, tak k obdobnému § 46a zákona č. 325/1999 Sb. o azylu („zákon o azylu“).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.10.2011, č.j. 1 As 93/2011 -79, musí být *„řádně odůvodněny všechny části výroku správního rozhodnutí, tj. i jeho vedlejší ustanovení. Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního*

uvážení či ho nezneužil“.

Ve vztahu k obdobné právní úpravě v zákoně o azylu žalobkyně dále odkázala na následující judikaturu. Např. v rozsudku ze dne 15. 7. 2014, č.j. 44 A 36/2014-37, Krajský soud v Praze v této souvislosti uvedl: „*Názoru žalovaného musí ovšem soud oponovat, neboť je zjevně rozporný se závěry rozsudku NSS ze dne 05.03.2014, č.j. 3 Azs 24/2013-42, ze kterého plyne, že žalovaný musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. [...] [Uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v ZZC musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné vždy a v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění jím vydaného rozhodnutí.*“

Obdobné závěry dovodily správní soudy i v dalších rozhodnutích. Žalobkyně poukázala např. na rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 44 A 39/2014 - 21 ze dne 31. Července 2014. Uvedené závěry NSS a KS v Praze je nutné vztáhnout i na případ žalobkyně. Žalovaná prodloužila zajištění žalobkyně na maximální možnou dobu. Svůj postup a přiměřenost uložené délky zajištění však dostatečně konkrétně neodůvodnila. Žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze zcela formálně uvedla, že „*Jedinou překážkou, která v současnosti brání realizování vyhoštění je, že se doposud nepodařilo ŘSCP ověřit totožnost účastníka řízení a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu k vycestování. Vzhledem k tomu, že ŘSCP správní orgán informovalo, že ověřování totožnosti a další úkony směřující k realizaci správního vyhoštění stále probíhá, správní orgán dospěl k závěru, že správní vyhoštění je potencionálně možné.*“.

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaná např. nikterak nezohlednila obvyklou dobu, v níž je možné získat od somálských úřadů cestovní doklad pro realizaci vyhoštění cizince. Žalovaný správní orgán, ani jinak nezjišťoval v jaké fázi je zjišťování totožnosti žalobkyně, jaké kroky byly podniknuty, a jaké kroky ještě k tomuto budou muset být provedeny. Žalobkyně tak v tomto ohledu považuje rozhodnutí žalované za nesprávné i nepřezkoumatelné. V této souvislosti žalobkyně opětovně poukázala na shora uvedené vyjádření žalované ze dne 7. 12. 2015. Toto tvrzení žalované podle mínění žalobkyně potvrzuje, že žalovaná nijak nezjišťovala, zda je reálné, aby byly cestovní doklady žalobkyni ve lhůtě 90 dnů zastupitelským úřadem vydány. Žalovaná ani nijak neposkytla svůj odhad na očekávanou délku vyřizování cestovního dokladu prostřednictvím zastupitelství Somálska v Moskvě, s ohledem na jiné případy vyhoštění do Somálska. Navíc uvedení této skutečnosti ve vyjádření k žalobě nemůže nikterak ovlivnit nepřezkoumatelnost původního rozhodnutí žalované, s ohledem na jeho zcela nedostatečné odůvodnění.

V.

Posouzení věci soudem

Vzhledem k tomu, že žalobkyně, ač byla v napadeném rozhodnutí v souladu s ustanovením § 172 odst. 5 věta druhá a třetí zákona o pobytu poučena o tom, že soud nařídí k projednání věci jednání, navrhně-li to účastník řízení nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby, v této lhůtě nepožádala o nařízení jednání, žalovaná souhlasila s rozhodnutím o věci samé bez jednání a současně nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby

nařídít jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) ve spojení s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu, o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle § 125 odst. 1 téhož zákona nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.

Podle § 126 odst. 1 téhož zákona je policie povinna po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají.

K námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí nemůže směřovat k naplnění účelu podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, že v době vydání napadeného rozhodnutí neexistoval v jejím případě reálný předpoklad, že by mohlo dojít k jejímu vyhoštění do země původu, a že je na ni potřeba hledět jako na uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků, soud uvádí, že smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince a nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Při rozhodování o zajištění či prodloužení zajištění je povinností správních orgánů posuzovat potencialitu správního vyhoštění, popř. vycestování nebo předání cizince. Podrobně se touto povinností správních orgánů zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, na který v doplnění žaloby poukázala i žalobkyně. Podle tohoto rozsudku není možné rozhodnout o zajištění cizince, pokud je správnímu orgánu z dostupných informací zřejmé, že nebudou splněny podmínky pro správní vyhoštění. Nejvyšší správní soud ovšem v tomto rozsudku také dospěl závěru, že *„Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.“* Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu vyplývá, že se žalovaná zabývala zhodnocením překážek správního vyhoštění, které jí byly v době rozhodování o prodloužení zajištění žalobkyně známy, a které vyšly v řízení najevo. Tomuto posouzení věnovala v napadeném rozhodnutí samostatný odstavec nesoucí název *„Realizovatelnost vyhoštění“*, kde uvedla, že *„Správní orgán se zabýval zhodnocením překážek správního vyhoštění, které jsou mu v současnosti známy, a které vyšly v řízení najevo. Tyto překážky správní orgán předběžně posoudil a učinil si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. To vše s vědomím, že o zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Dle stanoviska*

Ministerstva vnitra Odboru azylové a migrační politiky č.j. ZS27179 je vycestování možné. Jedinou překážkou, která v současné době brání realizování správního vyhoštění je, že se doposud nepodařilo ŘSCP ověřit totožnost účastníka řízení a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu k vycestování. „..., Správní orgán se zabýval úvahou, zda existuje reálný předpoklad pro vyhoštění, tak jak to požaduje (mimo jiné) návratová směrnice a jak již judikoval ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud a dospěl k závěru, že reálný předpoklad pro vyhoštění existuje. Jak již vyplývá z předchozích odstavců, je v současnosti správní vyhoštění realizovatelné“. Žalovaná tedy překážky předběžně posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potencionálně možné, a to vše s vědomím, že o zajištění žalobkyně nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit, kdy tento svůj úsudek zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu opřela o stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 8. 2015, č.j. KRPP-132051/ČJ-2015-030022, které je součástí správního spisu, a ve kterém bylo vysloveno, že „vycestování je možné“. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010-150.).

K argumentaci žalobkyně, že by její vyhoštění bylo nezákonné, neboť by odporovalo čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a dále § 179 zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že existence důvodu znemožňujícího vycestování vylučuje vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu pouze tehdy, je-li tento důvod před vydáním rozhodnutí o zajištění jednoznačně prokázán. Tedy za situace, kdy je již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé, že nebude možné pro existenci tohoto prokázaného důvodu znemožňujícího vycestování vůbec vyhoštění realizovat. Nepřichází-li v úvahu realizace výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze dospět k závěru, že by zde bylo nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat něco, k čemu dojít nemůže.

Skutečnost, že by Somálsko bylo zemí, do které není vůbec možné vycestovat, prokázána nebyla. Stejně tak nebylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyni hrozí některá z újem definovaných v čl. 33 Úmluvy o postavení uprchlíků či v ustanovení § 179 odst. 2 zákona o pobytu. Žalobkyni v rámci řízení o jejím zajištění byla dána možnost, aby sdělila údaje podstatné pro zvážení aplikace principu non refoulement, což vyplývá z protokolů o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 13. 8. 2015, č.j. KRPP-132051-15/ČJ-2015-030022 a ze dne 14.8.2015, č.j. KRPP-132051-20/ČJ-2015-030022 (dále jen „protokol o vyjádření“). Žalobkyně žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že jí v případě návratu do vlasti hrozí mučení, nelidské zacházení nebo trest smrti neuvedla. Nelze tudíž dospět k závěru, že by vydání napadeného rozhodnutí bránila prokázaná existence důvodu znemožňujícího vycestování. Dále soud uvádí, že mu nepřísluší předjímat, zda se žalované podaří ověřit totožnost žalobkyně a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu k vycestování. Nelze však ani *a priori* tvrdit, jak to činí žalobkyně, že je její vycestování z České republiky naprosto nemožné, neboť zde existuje reálný předpoklad pro vyhoštění, tak jak to požaduje návratová směrnice.

Neopodstatněnou shledal soud námitku žalobkyně, že není naplněn důvod pro její zajištění, uvedený v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť z toho, že vstoupila na území ČR neoprávněně nelze dovozovat obavu, že by výkon rozhodnutí

vyhoštění mařila. Z obsahu správního spisu, a to zejména z protokolu o vyjádření je zřejmé, že vstoupila na území ČR s cestovním dokladem, které patřily její přítelkyni, kdy své cestovní doklady nechala v Turecku. Na území ČR nikoho nezná, nemá žádné podstatné finanční prostředky, které by ji umožnily pobývat na území ČR nebo vycestovat z území. Do země svého původu se vrátit nechce. Cílem její cesty je Velká Británie. S ohledem na skutkové okolnosti případu žalobkyně se soud ztotožňuje se závěrem žalované, že tyto okolnosti odůvodňují reálné nebezpečí, že by žalobkyně mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Je zde totiž důvodná obava, že s ohledem na její dosavadní způsob jednání, bude pokračovat v realizaci svého záměru dostat se ilegálně do jí zmíněného cíle, aniž by dobrovolně respektovala eventuální výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

K tvrzení žalobkyně, že má v úmyslu podat na území EU žádost o azyl, a že jí to dosud nebylo umožněno, soudu uvádí, že podání žádosti o azyl je závislé pouze a svobodně vůli žalobkyně, kdy tato žádost o azyl během svého pobytu na území Evropské unie nepodala, ačkoli byla, jak vyplývá ze správního spisu, o možnosti ji podat poučena dne 14. 8. 2015 ČR. Poučení obdržela v arabském jazyce a obdržení informace stvrdila svým podpisem.

Žalobkyně dále namítala, že správní řízení, předcházející vydání prvního rozhodnutí o jejím zajištění, trpělo vadami, které měly vliv na výsledek správního řízení a tyto se vztahují i na napadené rozhodnutí. Správní řízení bylo vedeno v českém jazyce s tlumočením do arabského, který žalobkyně neovládá a nebyla schopna v řízení uplatnit svá práva. Pro posouzení této námitky ze správního spisu vyplynuly tyto skutečnosti. Žalobkyni byl usnesením č.j. KRPP-132051-13/ČJ-2015-030022, ustanoven tlumočnický do jazyka arabského, pan Issam Ramadan, který byl ustanoven již 13. 8. 2015, a to před provedením pohovoru s žalobkyní a před vydáním napadeného rozhodnutí. Při svém ustanovení byl tlumočnický poučen, že je podle § 8 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, povinen vykonávat tlumočnickou činnost řádně a ve stanovené lhůtě. Z protokolu o pohovoru ze dne 13. 8. 2015 a 14. 8. 2015 vyplývá, že označený tlumočnický byl pohovorům přítomen a každý list obou protokolů je opatřen jak podpisem žalobkyně, tak i razítkem a podpisem tlumočnického. Z obsahu protokolů je také jasné, že žalobkyně na všechny otázky adekvátně, tj. logicky, konkrétně k jednotlivým tématům, dostatečně podrobně a v téže jazyce odpovídala. Nezminila se, že by některé otázky nerozuměla. V závěru protokolů se pak uvádí, že proti obsahu protokolu nevznášá žalobkyně žádné námitky, že nežádá jejich doplnění, a že na ni nebyl činěn ze strany policie žádný nátlak. V závěru rozhodnutí o zajištění ze dne 14. 8. 2015, které jí bylo tlumočeno do jazyka arabského, svým podpisem potvrdila, že rozhodnutí porozuměla. Soud má tak za jednoznačně prokázané, že v daném případě nevznikly žádné pochybnosti o tom, že žalobkyně ovládá arabský jazyk na dostatečné komunikativní úrovni, neboť byla schopna porozumět všem položeným dotazům i na ně konkrétně reagovat. Soud rovněž připomíná, že je i sám tlumočnický na podkladě výše cit. § 8 zákona č. 36/1967 Sb. odpovědný za řádné provedení tlumočnického úkonu, tedy pokud by žalobkyně tlumočnickovi nerozuměla, je povinností tlumočnického na toto správní orgán upozornit, což se v daném případě nestalo. Správní řízení vedené žalovanou o zajištění žalobkyně, tak netrpí žádnou vadou, která by mohla zásadně ovlivnit obsah napadeného rozhodnutí. Ze shora uvedeného dále vyplývá, že žalobkyni byla dána možnost sdělit veškeré skutečnosti, které mohly mít vliv na rozhodnutí ve věci.

K tvrzení žalobkyně, že nebyla seznámena s obsahem vydaných rozhodnutí a o podmínkách pro uplatnění opravných prostředků, soud uvádí, že žalobní námitka není důvodná. Dne 13. a 14. 8. 2015 za účasti tlumočníka do protokolu o vyjádření žalobkyně uvedla, že jí bylo umožněno nahlédnout do spisu, seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí, a to i se způsobem jejich získání a byla jí dána možnost se k nim vyjádřit. S podmínkami pro uplatnění opravných prostředků byla seznámena jak v rozhodnutí o zajištění ze dne 14. 8. 2015, tak v rozhodnutí ze dne 9. 9. 2015 a i v napadeném rozhodnutí. Všechna rozhodnutí jí byla řádně přetlumočena.

Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobkyně, že se žalovaná nedostatečně zabývala otázkou, zda ve zbývající době zajištění je možné očekávat získání cestovního dokladu pro žalobkyni. Nikterak nezohlednila obvyklou dobu, v níž je možné získat od somálských úřadů cestovní doklad pro realizaci vyhoštění cizince.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakožto z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 13. 8. 2015 v 10:45 byla žalobkyně zajištěna dle § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o Policii ČR“) Policií České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort. Dne 14. 8. 2015 žalovaná vydala rozhodnutí o zajištění žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců č.j. KRPP-132051-21/ČJ-2015-030022. V souladu s ustanovením § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalovaná v rozhodnutí o zajištění stanovila dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění cizince, a to na 30 dnů tak, aby bylo vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění. Na základě rozhodnutí žalované ze dne 9. 9. 2015, č.j. KRPP-132051-46/ČJ-2015-030022 byla doba zajištění prodloužena podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 60 dnů. Následně dne 6. 11. 2015 žalovaná vydala napadené rozhodnutí, kterým opět prodloužila zajištění cizince o dalších 90 dnů, a ve kterém mimo jiné uvedla, že doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění cizince a skutečnosti, že účastník řízení nedisponuje platným cestovním dokladem. Složitost přípravy výkonu správního vyhoštění spočívala ve skutečnosti, že žalovaná bude žádat ŘSCP o přípravu výkonu správního vyhoštění. ŘSCP bude následně žádat Zastupitelský úřad Somálska. Vzhledem ke skutečnosti, že účastník řízení nevlastní platný cestovní doklad, Zastupitelský úřad Somálska, po ověření totožnosti vydá účastníku řízení náhradní cestovní doklad. Do vydání tohoto dokladu nelze výkon správního vyhoštění realizovat. Po ověření a souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění cizince realizuje ŘSCP správní vyhoštění v souladu s § 128 zákona o pobytu cizinců. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalovaná dne 13. 8. 2015 ověřovala totožnost žalobkyně v systému CIS, kdy pomocí tohoto systému nebyla totožnost žalobkyně ověřena. Dále téhož dne učinila lustraci v registru pátrání po osobách, Schengenský IS II- osoby, Schengenský IS II- vydané doklady, CIS- osoby, AFIS C Daktyloskopované osoby- cizinecký režim, ovšem ani touto lustrací se žalované nepodařilo ověřit totožnost žalobkyně. Hledáním v databázi daktyloskopických karet podle dvou prstů ze dne 13. 8. 2015 také nebyla nalezena žádná shoda. Dále dne 13. 8. 2015 předložila žalobkyni k vyplnění formulář pro zajištění nového cestovního dokladu, resp. pasu. Dne 31. 8. 2015 žalovaná požádala ŘSCP o provedení úkonů na ověření totožnosti žalobkyně.

Podle vyjádření Ředitelství služby cizinecké policie dosud nebyla totožnost žalobkyně ověřena.

S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že hlavní překážkou realizace správního vyhoštění je, jak správně uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí, skutečnost, že se doposud nepodařilo ŘSPC ověřit totožnost žalobkyně a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu k vycestování. Je ovšem také zjevné, že žalovaná v průběhu správního řízení činila úkony, na základě kterých by měla být tato překážka odstraněna. Dále soud uvádí, že žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, nejenom v čem spatřuje překážku realizace účelu zajištění žalobkyně, tedy správního vyhoštění a dále také posoudila, zda v případě prodloužení zajištění o dalších 90 dnů je možné tuto překážku odstranit. Vzhledem k tomu, že podle vyjádření ŘSPC ověřování totožnosti a další úkony směřující k realizaci vyhoštění stále probíhají, dospěl soud k závěru, že žalovaná postupovala správně, když prodloužila zajištění žalobkyně, neboť správní vyhoštění je stále potencionálně možné, v době na kterou bylo zajištění cizince prodlouženo, a to ihned po odstranění hlavní překážky realizace správního vyhoštění.

Dále soud uvádí, že mezi jedny ze základních právních zásad patří zásady vymezené v ustanovení § 6 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Na základě ustanovení § 6 odst. 1 občanského zákoníku má každý povinnost jednat v právním styku poctivě. Podle § 6 odst. 2 téhož zákona pak nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu. Nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu. Nad rámec shora uvedených závěrů je proto nezbytné uvést, že to byla žalobkyně, kdo do České republiky přicestoval v rozporu se svými povinnostmi bez platného dokladu totožnosti, kdy své cestovní doklady úmyslně zanechala v Turecku. Toto její vlastní jednání je nyní příčinou časově náročného postupu, při němž je nezbytné ověřit skutečnou totožnost žalobkyně. Není tudíž přípustné, aby nyní žalobkyně z tohoto svého protiprávního stavu, který vyvolala, těžila a složitosti ověření její skutečné totožnosti se ve svůj prospěch důvodně dovolávala a získávala tím pro sebe výhodnější postavení, než ve kterém by se nacházela, pokud by disponovala pravým a platným dokladem prokazujícím její skutečnou totožnost. Přistoupením na logiku argumentace žalobkyně, by osoba jednající v souladu s právem, tj. disponující s platným cestovním dokladem, byla v horší situaci než osoba jednající protiprávně, neboť u „pocitivého“ by realizace eventuálního správního vyhoštění byla mnohem jednodušší.

K žalobní námitce, že faktická nemožnost vyhoštění žalobkyně není zjevná pouze z dosavadního procesu vyřízení cestovního dokladu a z informací správního orgánu o obvyklé době získání potřebných dokladů, nýbrž i z objektivních statistik o vyhoštění do Somálska soud uvádí, že z tabulky předložené soudu jako příloha žaloby, kde v seznamu realizovaných správních vyhoštění za prvních 9 měsíců roku 2015 nejsou uvedena žádná data pro státní příslušníky Somálska, nelze vyvodit jednoznačné závěry. Soud dále uvádí, že i v případě, že by v daném období bylo vydáno 6 rozhodnutí o vyhoštění do Somálska a nebylo jediné realizováno, jak tvrdí žalobkyně v podané žalobě, ze statistických dat za minulé období, by nebylo možné, bez dalšího dovodit, že v konkrétním případě žalobkyně k realizaci správního vyhoštění nemůže dojít.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 15. prosince 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová